

CALICUL

humor și satiră

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50 franci. Inșertiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manșriptele, inșeratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului in Sibiiu.

Descântece de deochi.

Voi, ori câți sunteți,	Nici un pas măcar,
Ce ați mâncat bureți,	Și Ńublați ia zădar
Și va-ți dus orbește	De ici până côle
Pân la Buda Pește	Sě ve-nflați cel fôle
Sě vedeți pe Gall	Ce-i cuprins de bóle;
Troienescul cal	Voi, carii in Troia
Făcut d'Odiseu	(Mâncav'ar nevoia)
Tisza archireu	Ați băgat pe Gall,
După chipul seu;	Mincinosul cal
Voi ce-ați ascultat	Și din el săgeți
A lui nechezat	Scóteți cât poteti
Și v'ați adunat	Și le aruncați
La Pesta la sfat;	În acei din frați
Voi, mânzi de trei đile	Cari avënd lumină
Și orbi dela fire	Věd luna de-i plină,
Cari nu sciți păși	Věd frumosul sóre
Făr de a potieni	Și simt ger, ninsóre,

Nefind din fire
Fără de simțire
Precum sunteți voi
A lumii gunoi;

Vouă vă dedic
Acest vers, unic
Scris în felul său
De condeii mei,
Vouă vi-lu dedic
Éta ce vă dic:
Urmați bărbătesce,
Îndrăzniți orbesce
Chiar la dracu-n sin
Căci, cine stăpân
Cereă, cât trăesce
Slugă se trezesce!

Voi, cei nespălați,
La minte stricați,
La cap fermecați;

Voi, cei îndrăciți
La minte scrințiți;

Voi,urgia lumii,
Avangarda ciumei
Spaima vacilor,
Buha nopților
Lilieci cu frac,
Cu cilindru-n cap,
Cu nas de obială
Cu suflet de fieră;

Cu gândiri spurcate,
Negrii de păcate;
Voi, orî căți sunteți
Ce-ați mâncat bureți,
Bureți unguresci
De cari nebunesci,
Și veți mai mânca
Cât veți vegeta
Pe acest planet,
Voi se n'aveți drept
A ieși la sóre,
Fără, la récóre
Să pribegiți vii
Prin codrii pustii
Și prin bécurei dese
Prin mocirli alese
Și printre morminte
Făcând complimente
Ci nóptea, când plóuă,
Când nu pică róuă,
Că-i păcat de mórte
Să ieșiți din nópte,
Ci nóptea se mblați,
Nóptea desbrăcați
Ca ai vostri frați:
Ca buhele noptii,
Ca fluturii morții
Și ca vespertilii
Și ca toți reptilii
Și ea toți strigoii
Smeii și moroii,

Ca nesce năluci
 Ce-s pre lângă cruci:
 De voi lumea fugă,
 Spaima să v'ajungă
 Să fugiți, fugiți,

Ca Cain să trăiți,
 În urmă de a valma
 Să vă faceți sama
 Cum ș'o făcu Juda
 Dcă-și umplu punga!

Dr. Detunătescu.

Portrete contemporane.

BCU Central University Library Cluj

Acest individ, gras și gros, cum'l vedeți, prin intriga unor șarlatani politici, s'a ureat în fruntea Viitoriului, ca

se'și minicéscă tot trecutul seu, mult puțin măreț, dér cu bun renume le români.

Om mare nu-i, pentru-că ómenii cei mari își încep viața numai după-ce demult au murit, precând individul nostru încă trăind, și cu Viitoriul în mână, se numără deja între cei morți.

Pentru-că s'a născut nu-l învidiéză nime. Mumăsa însuși, care sub grele dureri l'a născut, când l'ar vedea ađi în fruntea Viitoriului, ar afta đicénd: Durere că s'a născut!

Cine a fost tată-so încă nu se știe. Pater incertus. Décă însă protopopul gr. or. d'odinióră din Abrud, cu numele Gal, i-a fost tată, atunci proverbul nostru strămoșesc: „Aschia nu sare departe de pom“, e cea mai mare minciună.

Una nu se póte nega, individul nostru s'a născut în Abrud. Iar Abruđenii, după natura climatică și geologică a Munților Apuseni din Transilvania, sapă adeseori după aur pânăce se îngropă pe sine însuși, decât nu află după ce au săpat.

Abruđanul nostru asemenea a săpat tótă vieța lui după aur. El face însa între toți Abruđenii excepțiune, pentru-că, în momentul când, săpând după aur prin Banat, a dat de vena cea bogată de aur din Lucareți, s'a îngropat!

Studiile și le-a făcut din mila națiunei române și din îndurarea Marelui Andreiu, iar întrând pe arena vieței practice, cu capul pe tipsie, și cu códa'ntre picioare a duso până la rangul unui jude al curței supreme din Ungaria.

Din motivul acesta trece Abruđanul nostru în opiniunea ignorantilor d'un mare iurist. Eu susțin însă, că Abruđanul nostru și-a ajuns culmea iurisprudenței în momentul, când s'a pensionat.

Abruđanul nostru dând, în năzuința sa după aur, de bogata vână a băii dela Lucareți din Bănat, s'a ridicat, ca țiganul sătul, în picioarele cele dinnapoi, ș'a strigat: Quos ego!

Tablou: Moischle mach' dich groiss!

Destul că Abruđanul nostru, fie din grandomanie, fie prin ilustrissimă intrigă, s'a amăgit a crede, că el este chiebat d'a se împune națiunei sale d'un Mesia.

Trei luni au trecut, decând Abruđanul nostru, în fruntea Viitoriului din Budapesta, și-a usurpat rolul unui Mesia, și profesează dogmele credinței mântuirii Românilor din imperăția lui Tisza.

N'am nimica coutra. Avem lipsă d'un Mesia, apoi vină acela din Nazaret ori din Abrud, mii mi tutti e Gal. Când ved însă pe Abruđanul nostru în fruntea națiunei române 'mi vine se'l asemên cu-n dobitoc, care, fiind că nu sum dobitolog, nu'l știu nuni cu numele seu tehnic; despre care știe însă tótă lumea, că, decă se satură, ți se urcă în frunte și te dă de rușine.

Istoria țiganilor

de A. Boca.

(Urmare din Nr. 2.)

Facerea bisericei.

Vai, ce om nepriceput!	Care-l aflaiū scris in cărți,
Era cât p'aci să uit	Ce-s lățițe-n tóte părți
Că ceta cea țiganescă	Printre neamul românesc?
N'a mers popă să cêrșescă	Noa, tăceți, să povetestesc!
Până-'ntaiū nu ș'au făcut	Strânsu s'au țigani odată
Biserică. — Ati tăcut	Toți din lume la olaltă
Să ve spun din fir in pěr	La capetul satului,
Luminatul adevěr,	În marginea codrului;

Căți ciurari și lingurari
 Și măestrii de cei mari,
 Drâmboeri, cimpoitori,
 Corturari și lipitori
 Și fauri de cei mai buni,
 Ce lucră fără cărbuni,
 Lopătari și măturari,
 Căldărari și lăutari,
 Din toate părți au venit
 Și s'au pus, ș'au sfătuit
 Ca biserică să-și facă
 Popă de țigan se-legea
 Că-i hulesce lumea-ntrégă
 Ca n'au sat, loc stătător
 Nici popă din viața lor.

Când luna din nori eșia
 Pe a lor feță se vedea
 'Ntunecimea norilor,
 Negurile nopților;
 Numai ochii le zăriau,
 Numai dinții le scipiau;
 Mulți desculți și desmățați
 Și cu anii nespălați,
 Cu cămeșile pe dos,
 Cu cămișu-n *) gură-ntors.

Și țigănci au năvălit,
 La ăst sfat nepomenit,

La cap toate desvelite
 Și cu părul despletite,
 Er purdeii invescuți:
 Cum din mame au fost născuți.

După ce s'au strins cu toții,
 Unchieși, finii și nepoții,
 În frunte la adunare
 S'a pus dada hăl mai mare,
 Poreclit-dada Ciurilă,
 Grozav lucrător cu pila,
 Și cu Danciu Paraleu
 Ce stă ciump pe un ileu,
 Care, era-mpodobit
 Cum nu s'a mai pomenit:
 Cu osimantauă desmățată,
 Tota-n ată inchiegată;
 Ciórcii roșii de anglie —
 Pe ei petece o mic.
 Mai avé un comânac
 Numa-n fund puțin crepat:
 Care-n cap când și-l punea
 Pe umere să opria, —
 De nu era șolduros
 Î-i vré trece până jos.
 Er el ca un om de trebă
 Trebui vorba să 'ncépă,
 Și țigani se mbulzau
 Și toți gurile căscău.

*) Cămiș = vergea de pipă.

Atunci Danciu Paraleu
 Ce sta ciump pe un ileu
 Cască una țigănește
 Și vecinilor vorbește:
 N'ați luat de samă voi
 Cum ne ocărăsc pe noi,
 Ne dăc cioră și cioroi
 Și fuera după noi?
 Dic că poporul țigan
 Iși ié vița dela Ham,
 Pe care la blăstamat,
 Tată-so, când s'a înbêtat,
 Ca, din el se nu se nască
 Decât vița țigănescă.
 Multe, vai multe scornesc
 De poporul țigănesc,
 Multe batjocuri și glume
 Și ne fac de rîs la lume;
 Dăc că-mblăm din țără-n țără
 Și mîncăm pașei cu ocară,
 Dar, lumea de o-ai umbla,
 Ca țiganul n'ai, afla,
 Nici de vița strălucit,
 Nici de măestru vestit:
 Deci: Să nu mai dăcă dară
 Că mîncăm paști de ocară,
 Să ne punem să lucrăm
 Nouă se ne rēdicăm
 O biserică pe veste
 Cum n'a fost nici nu mai este!

Să trăescă dada nost
 Strigau țignii de a rost,
 Bine-i dadă, bine-a fi,
 Și așa paștile-s aci!
 Dada érá începea:
 En tăceți odată bre!
 Cine-a face? Cin'se-ncépă?
 Cari-'s ómeni mai de trébă?
 Atunci mulțimea striga
 Cât codrul se tremura:
 Mei fauri și lăcătari,
 Voi sunteți meșteri mai mari,
 Să începeți dară voi,
 Că vom ajuta și noi.
 Dar se ivi un réu mare
 Și le face turburare:
 În ce loc se se zidescă
 Ca la mulți ani se trăescă?
 Unii aflau mai cu cale
 A o zidi lângă vale,
 Alții-n loc mai înălțat
 Unde-i locul mai curat.
 Dară dada fuera
 Apoi astfeliu cuvēnta:
 „Lângă vale — apa o mână,
 „Sus la deal — ventul o suflă,
 „Dar mai bine i lângă gard“
 C'acolo-i locul curat
 Și de apă ni-o scutește
 Și de vânt ni-o spriginește.

Bravo, dado, strigau tare,
 Ci ér sè făcù mișcare :
 Din ce materii s'o facă,
 Nici odată sè nu cadă,
 Și se nu sè putredescă,
 Nice sè nu ruginescă ?
 Ci cât e lumea sè trăescă !
 Ciucuran ȕicea s'o zidescă
 Din piétră și s'o văruescă ;
 Pilaton strigá cu glas tare
 S'o facă din trun stejar mare ;
 Ciurilă striga-n gura mare
 S'o facă din oțel de hël tare ;
 Burilă își trage de sémă
 Că ar fi mai bună de aramă ;

Pintiuca sè isbia de pământ
 Strigând s'o facă de argint ;
 Truța sbiera ca un bálaur
 Că el ar vré se-o facă de aur.
 Unii vreau, alții nu vreau,
 Alții altcum sfătui-au
 Și tot așa s'a 'ntemplat
 Până de cap s'au luat,
 Din barbați, până-n copii,
 Din streini până-n frății :
 Alții pe jos sè trântiau,
 Alții de pèr sè smulgiau,
 Și cu dinții sè mușcau
 Din limbă blestăm vèrsau,
 Dómne, multe isprăviau !

După zolă și zvêrgolă
 Dada 'rteptul sê scolă,
 Face cu pipa mișcare
 Ca sê tacă mic și mare,
 Apoi ér sfaturi le da
 Și din gură cuvênta:
 Dragul meu popor iubit
 Și de Domnuđeu cernit,
 Nice unul n'ați gâcit
 Lucrul cum e de 'mplinit,
 Șciți că pétra muceđeșce,
 Érá lemnul putređeșce
 Fier, aramă, ruginește,
 Aur, argint, sê topeșce
 Și cât lumea nu trăește
 Fiind dar, că voi nu șciți,
 Lucrul cum sê-lă isprăviți,
 Étă ve spun lămurit
 După cum eu m'am gândit:
 Faceți păreți de slănină,
 Pe turn puneți o găină,
 O lețuiți cu cărnați
 Când veți vré sê o măucați.
 O coperiți cu plăcinte
 În urdă invălnite,
 Că acelea cred că-s sfinte.
 Uși puneți din clisă grasă
 Sê vedă sfinții d'acasă.
 Voi, de vreți a m'asculta,
 De câte ori veți muta
 Tótă o poteți mânca!

Érá de s'ar hului
 Dómne, bine ne om hrăni.
 Mai vreți dór sê vê mai spun
 Vr'un lucru 'ntept și bun?
 Atunci țiganiî toți đic:
 Nu ne mai trebe nimic,
 Că destul te-am ascultat
 Dado-până ce ai lătrat.
 Décă primiți planul meu
 Multămesec lui Domneđeu;
 Ér voi fiți blagosloviți
 De fόμε grijă sê știți!

Bine-a fi, mei dadă, đeu,
 Sê te țină Domneđeu!
 Astfeliu toți dancu strigau
 Și prin sate se luau
 Tóte cele aduceau.
 Unii porcii-fi tăiau
 Și tot sângereti făceau
 Și la fum fi întindeau;

Alții locu-l neteđeu
 Temelia o puneau,
 Din coleșe o Zideau
 Ér păreți
 Din sângereti
 Ca sê fie mai cu preț
 Și din cărnați afumați,
 (De vu nê plac, nu mâncați),
 Caperis
 De bucinis

Cu plăcinte tescuit
Să fie blagoslovit.
Au podit'o cu slănină

Și-n turn i-au pus o găină,
Apoi cruce
De unt dulce.

(Va urma.)

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da!
Dina, dina, da!

Sus Marcule, nu te da,
Hai jocă la Roșia,
La Roșia cea din munți
Unde-s galbinii cei mulți!

* * *

Sus Marcule, nu fi prost,
N'ave tu grija că-i post,
Jocă că și-n carneval
Că te-a deslega el Gall.

* * *

Sus Marcule, nu te da,
Că de nu te-a deslega
Atunci deschide-ți gura
Și strigă nu inceta:

* * *

Dus e dreptul cu a sa fire
Și cu densu-n pribegire
S'a dus și omenia
Dus de mult din téra mea;

* * *

Sus Mărcuț cu labele
Și dî că greșelele
Ce-s in liștea lui Henzel
Gall le trecu frumoșel!

* BCU*Cluj / Central University Lib*ary Cl*uj

Întrebă Mărcuț de bani
Colectați in mai mulți ani
De Simion Minochi
Pe séma biserici!

* * *

Sai Mărcuț intr'un picior
Și 'ntrebă pe Consistor
Cum de dă lăudator
După spusa tuturor?

* * *

Sus Marcule, nu te da,
Și strigă și pe Cióra
Și pe badea Corpadea
De ce dracul tac suma!

* * *

Mult mă mir eu Marcule
Că nu spuî cametele
Cine dracul le-a 'ndopat
Că Gall de ele n'a dat?!

* * *

Stringe mei Mărcuț in brațe
Pe Herr Gall și mi-l invétă
Cum se fac socótele
Cum se număr listele?!

* * *

Pune Marcule brânca
Pe Herr Gall și nu-lă lăsa
Până ce-ți va aréta
Fundățiunea lui Anca!

Marcule, dar sai in sus
Și strigă: dracul l'a pus
Pe Henzel cel cu gros bot
A se urca pe clopot!

* * *

Marcule, fi generos,
Dă notariului Amos,
Lui Popescu cel frumos,
Un condeiu gros, noduros;

* * *

Marcule, de i li da,
Đi: scrie și dumniata
Câte una și alta
Ce se-ntemplă-n Roșia!

* * *

Di: mă Amos Popescu,
 Şerie pe Gall cum scii tu,
 Cum auđi din an in an
 Pě jupânul Mestecan!

Hop şi ıpup Mărcuđule,
 Bate-n pinteni puinle,
 Numai sě nu faci craval
 Ca piul protođap Gall!

Sěracul din Boşia.

Urzică Scandalografescu.

Când eram încă copil, credeam, că ori-care mitră sėde p'un cap cu minte. În deosebi credeam, că sub o mitră ortodaxă, care se pörtă în Sibiu, prelângă un cap cu minte, se măi află ş'o inimă românească!

Ce e drept — cum đice neneă Gligor — a trecut mult timp decând eram copil!

Ađi, durere, vėd mitra arhiepiscopėscă şi metropolitană din Sibiu sėđėnd pe capul unui individ lipsit de mintea sãnătösă şi orfan de inima românească.

Din contra, când eram încă copil, am vădut, și ved ađi mai în tóte ąilele dinaintea zarafiei lui Capdebo d'aici ciobani din Poiana, cari, cu capul implántat într'o cáciulă formată primitiv din pele de óie neargásită, cugetá și argumentéză fórté înțelepțește despre cursul galbenilor, și cărora le veđi din față, că posed o inimă románescă. D'aceea eu stimez ađi p'un cioban din Poiana, cu cáciulă lui flocósă, mai mult decât pe metropolitul Miron, cu mitra lui sclipiciósă !

Știu bine, ba sum sigur, că metropolitul Miron e mai curénd în stare a ținea 10 metrese decât una din cele 10 porunci ale lui Moise. Și decă chiar voiți, eu țin pe metropolitul Miron capace d'a deschide în reședința d'o diuióră a Marelui Andreiu din strada Măcelarilor un bordel ! Nu pretindeți însă dela mine, ca eu se mai cred, că metropolitul Miron e cu minte, și că-n peptul lui mai bate o inimă de român !

Nu ! Un metropolit, următoriu Marelui Andreiu, care a presidiat conferința renegaților dela 2. Martie în hotelul Jägerhorn din Budapesta, și a conlucrăt la frângerea solidarității naționale române, acela în ochii mei nu mai este român ; acela-i un maghiaron în sensul etimologic starcevician, sau un trădătoriu al națiunei sale !

Dela 2. Martie încóci, polecra „Romanul“ lângă numele de botez „Miron“, e o satiră. Dela 2. Martie încóci, alianța terminilor Miron și Românul, sună la urechile Románilor din tóte unghiurile lui Murășan, ca și cum sună alianța terminilor : „Juda-Mántuitoriul“, sau „Spanga-Cuviosul !

Archiepăstoria turmei sale și-a păpat'o metropolitul Miron demult cu băbacul. El, când se apropie de turma sa, toți câinii dela turmă'l latră. Turma, de mult, nu mai merge după arhiepiscopul și metropolitul Miron. Cei-ce mai merg după el sânt numai măgarii dela turmă !

Se nu credă arhiepiscopul și metropolitul Miron, că părăsinduși turmă și alergând prin saloanele hotelului Jägerhorn din Budapesta după oile cele rătăcite, urmăză scriptura și trece de bun păstoriu. Cele 50 de oi din hotelul Jägerhorn sunt raióse și n'au ce mai căuta în turmă!

Acum, dela presidiarica conferinței renegaților dela Jägerhorn din Budapesta, și-a perdut metropolitul Miron cu desevișire și naționalitatea!

Mai erau mulți români, cari, până la conferința pungașilor național-politici dela Viitoriul, ținéu, ca orbul de gard, la credința, că un individ, care șede pe scaonul Marelui Andreiu, nu póte fi altceva decât un român. Ađi, în tótă biserica gr. or. din Ungaria și Transilvania, nu mai affi român, care n'ar schimba pe metropolitul Miron Românul cu episcopul Szábo János, și nu l'ar trimite la Gherla!

Metropolitul Miron Românul, dela presidiarica în conferința corturarilor ideii de stat maghiar dela Jägerhorn, în loc de Miron Românul, se póte numi chiar și Miron Traianul, naționalitatea lui română-i perdută, și, în ochii ori-cărui român, trece de fiul cel perdut!

Firește, perdere mare nu-i: Eine Schande bleibt's aber doch immer!

Și ce scofală cugetă metropolitul Miron Românul c'a făcut presidénd în conferința celor 50 de existențe catilinare ale ideii de stat maghiar, cari în ziua de 2. Martie au alergat cu trenul intereselor particulare la hotelul dela Jägerhorn din Budapesta? Răspunsul e ușor: Și-a cufurit mitra, și-a mánjít naționalitatea, și-a blamat pe Tisza!

Analisați programa celor 50 de: „Feriți cei săraci cu duchul, că acelora e împărăția corupțiunei din Ungaria“, și în cele 6 puncte ale programei, în punctel 1, 2, 4, 5, veți afla

pe cele 4 iepe dela carul Viitoriului; în punctul 3 veți afla mînzul, pe care tóte cele 4 iepe, cu tótă intervențiunea archiarmăsărăscă a lui Miron, nu's în stare a'l fêta, iar în al 6-lea punct veți da de cocișul celor patru iepe sterpe!

Acum întreb eu pe oricine voiște ami răspunde: Dcă cele patru iepe dela carul Viitoriului și după schimbărea armăsariului au rămas sterpe, ce ispravă se mai póte aștepta dela cei 50 de catări castrați din herghelia dela Jägerhorn?

Respunsul plătit!

Popa Colac cu popa Pupază.

Colac: Ce ȃci sóte la programa celor 50 de gugumani politici, care s'a statorit la Budapesta în ȃua sfântului Mucenic Teodot?

Pupăză: Eu n'am se ȳic nimica. Din contra ce ȳici tu? Acea programă s'a făurit sub presidiul metropolitului tău,  i prin urmare e o dogmă gr. or. care pe mine nu me prive te!

Colac: Vorbă se fie! D r  re n'a fost  i metropolitul vostru dela Blaj, Ctat , acolo? Se vede, că tu nu cetești novelele!

Pupăză: Ha! ha! ha! . . . C nd ai ȳice, ca metropolitul dela Blaj, Mendel, a fost la cufurinta. — pardon — conferinta dela J gerhorn, a i mai crede; d r metropolitul Csato . . . ha! ha! ha! . . .

Colac: Nu prea r de tu. Mai bine cete te Pesti Naplo, care ȳice apriat, că la conferința din J gerhorn a participat  i: „A Bal szfalvi gr. kat.  rseg Csato“,  'apoi plac ti a r de!

Pupăză:  tiu ce vrei se ȳici s te, d r te asigur, că chiar  i când Csato ar fi metropolit în Blaj, totu i n'ar fi fost at t de prost, ca sub presidiul lui se admită conferinței dela J gerhorn conciperea atarei programe —  i asta-i mult ȳis!

Colac: Bine s te, n'ave i voi  'un metropolit Csato?

Pupăză: Un drac! Noi avem numai un metropolit, cu numele Vancea. Unii-l mai numesc  i Mendel; d r metropolitul nostru e metropolit în formă  i scriptură. El face politică dinaintea altariului,  i, c nd vine vorba la bordel, trimite pe Csato!

Colac: Bine, bine, d r cine-i d r Csato ala din Blaj, care a fost în ȳiua sf ntului Mucenic Teodat la conferința renegaților din Budapesta?

Pupăză: Csato e un Secuiu  uchiatic, care din amor c tr  o nep t  a unui canonic din Blaj, prin  ncrucisare darvinic , s'a romanisat,  i fiind-că Blajul j c  a i în politică o rol  de hermafrodit, sau, cum dice i voi bogoslovii, de priculiciu, de aceea Csato e cea mai nimerită personalitate d'a face a i politică sub firma Blajului!

Colac: Aha! . . . Csató e acel Stritzi politic, care la conferința alegătorilor români din 1881 dela Sibiiu, cu mânecele răsfrânte, ca se i-se vedă manjetele, a pledat pentru activitate, apoi s'a angajat cu cuventul său de onófe pentru apărarea pasivității, ș'acum a plecat la Budapesta, ca se facă cu Illustrissimi din tufă — cumu-i numește Luminătorii — politică de activitate! . . .

Pupăză: Da ala-i! Nu-i metropolitul din Blaj, cum cređi tu, ci e un simplu craiu de poduri în politică, sau cum s'ar exprima „Siebenb. Deutsches Tagblatt“: Csató e: Der politische Hofnarr von Blasendorf!

Colac: Bine, bine sóte, dér mii totu'mi vine a crede, că metropolitul Vancea a trimis pe Csató la Budapesta; ba lumea rea afirmă, că Vancea i-ar fi plătit și spesele de drum!

Acum te'ntréb: Cum vine Blajul, idealul politicii naționale române, a se mesteca în tărîțele naționale, cari în 2. Martie s'au adunat la hotelul Jägerhorn din Budapesta?

Pupăză: Întrebarea-i la loc! Ai tótă dreptatca sóte! Dér iam cugetă nițal mai serios: Unde merge metropolitul vostru din Sibiiu, óre n'au loc și tărîțele din Blaj?

Colac: Nu! Neci decum nu! Iată pentru ce: După metropolitul din Sibiiu neci Măierîțele nu mai merg, merge el după ele. Când însă în Blaj n'ar fi Măierîțe ca Csató, ađi toți Sibienii ar merge după Blaj. Ba mai mult, Blajul are la Români atare bun renume politic, încát un Popea e în stare a se da unit numai ca se salveze onórea politică a Blăjului!

Pupăză: Se vede că tu din 48 n'ai mai fost la Blaj. „Tempi passati“ sóte! sau pe românește: Politica națională a Blăjenilor de ađi suflă-n păsat. Când un Csato, în eufurița

dela Jägerhorn, a vorbit în numele Blajenilor, și-n numele Blajului a luat asupra s'a angajamentul d'a face-n Ardeal propagandă pentru politica activității, sau după cum se exprimă „Luminatorul „pentru politica tufarilor“ atunci cu totă bună-voința nu mai poți aplica la Csató proverbul maghiar: Fogadatlan prokátornak a fizetése etc.

Și dacă-i adevărat, că un canonic din Blaj, care atât e de negru, încât două limbi, cea maghiară și cea română, au trebuit se se alieze, ca se-i exprime numele, a telegrafat cufurinței dela Jägerhorn: „Că și el aderază la principiile Viitoriului“, atunci politica națională a Blăjenilor de ași e atât, de négră, de poți înnegri șurte cu ea!

Colac: Slăbește-me sote cu Fekete-Negrut. Când va ajunge politica noastră națională pe sapa de lemn a puterilor intelectuali ale lui Fekete-Negrut, atunci o poți învălui în mămăligă și o poți arunca la căm, că nu ți-o mănecă. Fekete-Negrut n'a potut telegrafa conferinței slăbănogilor dela Jägerhorn, pentru-că prostia lui atât e de mare, încât puterea electrică a telegrafului nu-i în stare a o transporta dela Blaj până la Budapesta. Chiar și când între Blaj și Budapesta ar exista un telefon, și Fekete-Negrut ar fi voit se comunice conferinței dela Jägerhorn consimțământul seu cu principiile Illustrissimilor din tufă — cumu-i numește Luminatorul — acel telefon ar fi răgușit pentru vecie!

Eu am convingerile mele sote, și cu nu cred că Csató află în Blaj cu programa celor 50. de soboli naționali dela Jägerhorn neci atâta consorti, câți a avut Christos când spëndura pe cruce. Eu unul, neci pe cei doi reverendissimi cadrupeși, cari provéd seminariul din Blaj cu apa recerută la fabricațiunea borșului, nu-i țin atât de tâmpiți, ca se'si în credințeze destinele lor conducerei unui Secuiu ca Csató! . .

Pupăză: Bine-ar fi se me'ncel. Neci eu nu dau altcum pe programa vitrioliștilor dela Jägerhorn neci atâta, cât mai dă țiganul ađi pe aceea ce a mâncat ieri, și mai puțin pe capacitatea de conducătoriu a lui Csató. Dér ține minte vorba Sasului: „Dracul nu culcâte!“ Vom vedea — cum dice orbul! . . .
Eu me duc se'mi fac vecernia — adio!

Servițiul telegrafic.

Agenția Calicului.

Oprea Cârțișóra, 28. Martie. Popa nostru Avram Stoica, decând am prins post de păresemi, a prins cinzaca cu rachiu în mână, și, ca se'si răsbune asupra Ovreilor, cari au răstignit pe Christos, și-a propus a nu mai ieși din cârciumă până-ce nu va bea tot rachiul ce'l produc Ovreii în Țara Oltului.

* * *

Blaj, 28. Martie. Csató și Dr. Grama, decând au sosit în mijlocul nostru dela conferința mofologilor dela Jägerhorn, se scarpină mereu în ccașă. Barbierul nostru din ulița Plăcintelor susține, că cauza scărpinării ar fi mișcămintele naționale, sau precum se mai numesc, activiștii. Din contra medicii d'aici dau cu părerea, că cauza scărpinării lui Csató și Dr. Grama are a se ascrie unui soi de râie necunoscută până acum în părțile Blajului.

* * *

Ighiu, 29. Martie. Popa dela noi de confesiunea: „Hop leliță“, cu numele Andrea, ține din cele 10. porunci ale lui Moise 9. de superflue, și când ajunge la a 10. poruncă, trage dăscăliței din ochiu.

Pânăcând Domșa era încă dascăl la noi, și popa Andrea ținea dascăliței prelegeri despre : „Ars amandi“, după Ovid, popa nostru trecea de un : „Nő-buitagot.“. Acum decând dascălul Domșa s'a mutat din Ighiu, și, în noua lui poziție, propune scolarilor sei istoria Românilor, trece el însuși d'un : Nép-buitogato.

Norocul popii Andrea, că preotésa lui, fără popă, nu și capătă altă parochie, pentru-că altecum parochia gr. or. din Ighiu de mult ar fi veduvită de preotésă.

* * *

Vîrful Grópei, 29. Martie : Comitetul expozițiunei naționale române din 1881 dela Sibiu adăogînd ușurința sa la încrederea publică, subtragînd doi paragrafi din codul penal, și multiplicînd restul cu grosimea pielei unui rinoceros, când sci aj dea socotala despre întratele și ieșitele expozițiunei naționale, s'a pomenit c'a dividad prea de timpuriu. Acum caută în ruptul capului după cuoțient.

* * *

Bucoveț, 30. Martie : Cel mai exemplar învătătoriu și neobosit apărătoriu al cauzelor naționali-române din acest ținut, poartă numele Popo(cu)viciu. Totdéma gata d'ași da sufletul pentru scólă și națiune, când ar spëndura în furci pentru merite, d'a drepta lui ar trebui se spëndure Zsiroș și d'a stânga lui Sédan, iar Bissingen se-i cânte : Împărțitau ușurința mea, și pentru prostia mea au aruncat sorți.

* * *

Ciclova-montană, 31. Martie. Preotul nostru Petru Popoviciu ține strict la învățatura scripturei : „Vinul, care nu se bea, și rachiul, care nu se strecură prin gât, și-a greșit chiemarea.“ D'aceea preotul nostru, la balul aranjat

pentru scopuri bisericești în Sâmbăta lăsatului de brândă, s'a înbătăst astfel, încât un porc, când l'ar fi vădută, s'ar fi înroșit, ș'ar fi disperat de viitoriul consângenilor sei. În stadiul acesta, dus în duminéța următóre pe spatele crâsnicului la biserică, popa nostru crede, că Dumneđeu a aflat o deosebită plăcere la slujba, ce i s'a adus.

Dlui G. în P. Cunose cauza, dér o retac. Miron are cu Calicul din anul trecut pe 50. de ani destul. Când dórme nu'l conturb, afară de casul, decă visază nebunii.

Ai pațiintă până mai face Miron vrun cerculariu, ș'atunci 'ți fac și eu plăcerea.

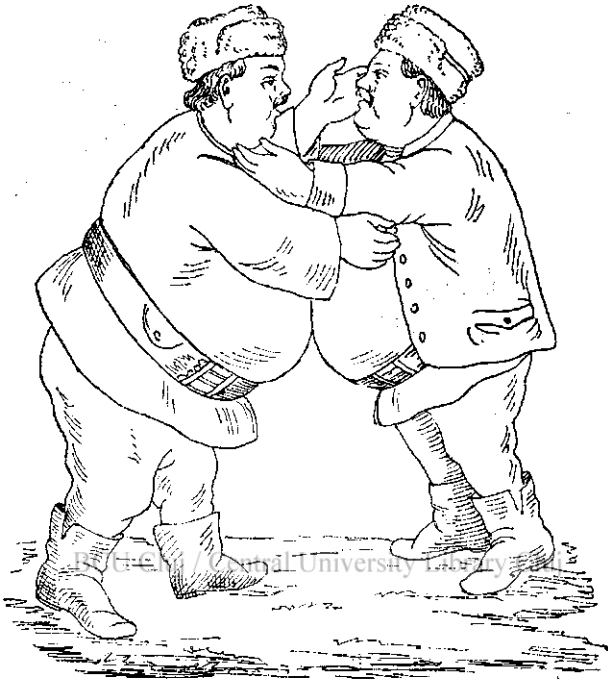
* * *

Dlui X. în Bl. Nu mi-ai potea căștiga portretul amicului Domnitale? Am de present un pictor eminent ș'ași dori se fac amicului Dtale un vilfeim cu portretul original în frunte!

* * *

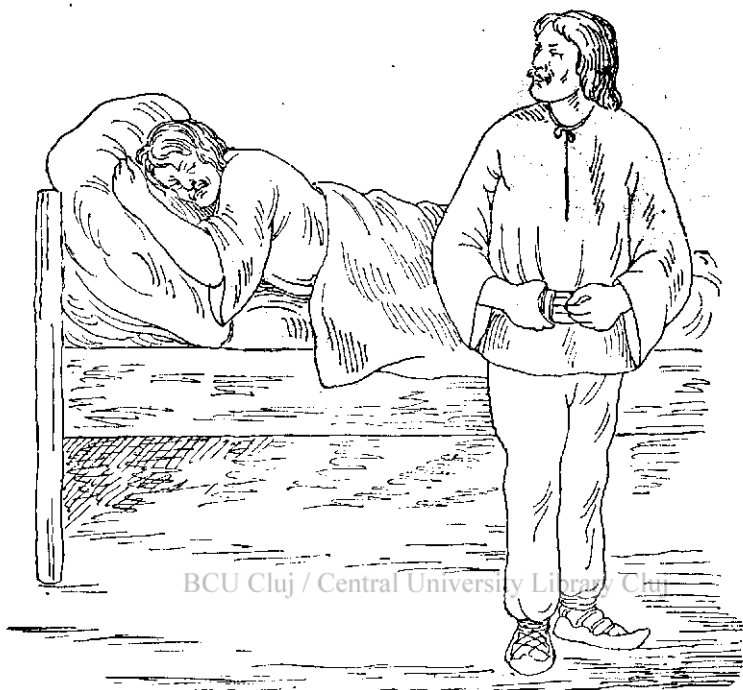
Mai multor Domni. Dracul póte pe la tóte! Așteptați respons separat. Cei-ce nu vor primi însă atare respons, se nu dispereze, iar disperând, se ia în considerațiune, că-n anul trecut a fost recolta cănepei miserabilă, s'ar fi păcat de Domnuđcu, d'a apela în disperațiune la ajutoriul cănepei din anul trecut.

Revedere.

„Frate, esta-i cel mai fericit moment pentru mine, d'ate
pótea strânge, după atâta ani, în brațe!“

Lene motivată.

- Ați nu me scol din pat ca's prea obosit!
- Pentru-ce? Slavă domnului, că totă noaptea ai dormit!
- Da, însă am visat c'am tăiat doi stânjini de lemne!
-

Medicină sigură.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Țărănel: „Ai fost ieri la noi domnule doctor și ai vădut fata mea. Spune'mi, te rog, ce bôlă are de-i așa de galbenă și tristă?”

Medicul: „N'are nici o bôlă; — de, veți d'o mărită!”

Țărănel: „Așa știu eu, dér măritatul așteptă luat; . . . n'ai face bine, domnule doctor, s'o iei dumniată de nevastă?”